

Присвята Ліні Костенко

Як він ішов!

Струменіла дорога,
Далеч у жадібні очі текла.

Не просто ступали —

Співали ноги,

І тиша музику берегла.

Як він ішов!

Зачарований світом,

Натхненно і мудро творив ходу —

Так нові планети грядуть на орбіти

З шаленою радістю на виду!

З шаленим щастям і сміхом гарячим,

З гімном вулканним без музики й слів!

Як він ішов!

І ніхто не бачив,

І ніхто від краси не зомлів.

В землю полускану втюпився кожен,

Очі в пилюці бездумно волік...

Раптом —

Шепіт поміж перехожих:

— Що там?

— Спіткнувсь чоловік...

Одні співчували йому убого,

Інші не втримались докорять:

— Треба дивитись ото під ноги,

Так можна голову потерять...

Трохи в футболі пограли словами,

Обсмакували чужу біду.

А він знову йшов.

І дивився прямо.

І знову

Натхненно творив ходу!